

Simt un miros dulceag de gem ars. Când intru în bucătărie, Ivy stă lângă prăjitorul de pâine.

— Hei, Ives. Îți pregătești o gustare?

Pun o cană de apă în cuptorul cu microunde și iau un pliculeț de ceai din dulap.

— Da.

În pijama, cu fața ei rotundă, ochii mari și părul blond prins în coadă, Ivy arată ca un copil de 5 ani, dar la scară mai mare. Nu mai spune nimic altceva. Ivy nu e genul de persoană care se dă în vânt după conversație. Prăjitorul de pâine face clic și până când ceaiul meu e gata, Ivy e deja la masă, cu o prăjitură Pop-Tart pe farfurie și un pahar de lapte rece lângă. Are iPad-ul în față și face ceva la el – probabil se joacă un joc. Îmi deschid laptop-ul să lucrez la un eseu la engleză, și între noi se așterne o liniște confortabilă.

Se aud pași pe hol, și apoi Ron e în prag, acoperind tot spațiul ușii cu umerii lui largi. E îmbrăcat în uniformă lui de după serviciu: pantaloni de trening și un tricou cu mânecile suficient de scurte ca să i se vadă bicepșii umflați. Ron e musculos, dar nu e masiv. Are fața mare,

în special în zona maxilarului și a bărbiei, dar părul lui de un blond-deschis e mai lung în față, astfel încât să și-l poată da pe spate – e un gest ridicol de tineresc pentru cineva care se apropie de 60 de ani, și sunt convinsă că exersează în față oglinzii.

Mama s-a măritat cu el cam acum un an. Încă îl consider un intrus în casa noastră. Nu cred că o să-l consider vreodată altceva.

— Salut! spune el pe un ton prietenos, dar neconvincător. Ia uite cum lucrați voi două de zor! O să presupun că vă faceți temele și nu că le dați mesaje băieților.

Se duce la frigider.

— Mamei voastre îi e sete și, ca de obicei, o slujesc ca un sclav.

Face un semn cu mâna lui gigantică de parcă ar avea un bici și imită și sunetul unuia care plesnește.

— Ea ordonă, iar eu mă supun.

Niciuna dintre noi nu răspunde. Ia din frigider o sticlă de vin pe jumătate goală și două pahare din dulap. Se îndreaptă spre ușă când observă farfuria din fața lui Ivy.

— Ce mânânci acolo?

— Pop-Tart.

— O, Ivy, spune el pe acel ton mult prea blând pe care îl folosește când vorbește cu ea. Am vorbit despre asta, nu-i așa? Despre cum să facem alegeri mai bune? Despre cum să mâncăm ca să ne hrănim și nu doar din plictiseală?

Ron mereu încearcă să controleze ceea ce mânâncă Ivy. Se comportă ca și cum are legătură cu sănătatea ei, cu toate că și eu mânânc tot atâta mâncare proastă, doar că mie nu-mi spune nimic, pentru că sunt mai slabă

decât ea. Nu e ca și cum Ivy e vreo grasă, doar că e solidă. N-o să fie niciodată un supermodel, dar ăsta oricum nu va fi destinul ei, deci, cui îi pasă?

Altcuiva decât lui Ron, vreau să spun.

— Mi-era foame, spune ea.

— Chiar așa? spune Ron. Ți-era *cu adevărat* foame? Pentru că ai mâncat destul de mult la cină. Destul de mult.

Se sprijină de tocul ușii, ținând picioarele paharelor între degetele de la o mână, iar sticla de vin în cealaltă. Are o cicatrice la mâna cu care ține vinul – el pretinde că s-a tăiat când era adolescent și lucra în laborator într-o vară, dar pot să pun pariu că e de la o sticlă de bere spartă. Acum se comportă ca și cum este foarte bine educat, dar sunt convinsă că era băiețuș de cartier în tinerețe. Probabil îi lovea pe copiii mai tocilari și bătea palma cu prietenii lui pe urmă.

— Mult din ce-ai mâncat au fost carbohidrați – cartofi și pâine. Nu te-ai atins de salată.

— Avea ardei, spune ea căutând ajutor la mine. Nu-mi plac ardeii, nu-i așa, Chloe?

— Nimănui nu-i plac.

— Chloe, spune Ron. Nu face asta.

Are o voce mai dură când vorbește cu mine, dar prefer asta decât să-mi vorbească de sus, cum face cu sora mea. Ceea ce începe să facă din nou.

— Nu trebuie să termini acea Pop-Tart, Ivy. Putem s-o împachetăm și s-o mănânci la micul dejun mâine.

— Dar mi-e foame.

— Nu ți-e foame.

— Nu-i spune tu dacă îi este sau nu foame, zic eu.
E corpul ei.

— Poți să termini? se răstește el la mine. Încerc s-o
ajut.

Zâmbește forțat în direcția ei.

— Vreau s-o mențin sănătoasă pe draga noastră Ivy.

— E foarte sănătoasă, spun eu, pentru că este adevărat – Ivy nu se îmbolnăvește niciodată. Tu ești cel care are colesterolul mare. Îngrijorează-te pentru tine. Chiar îți trebuie vinul ăla? Vinul are multe calorii, știi?

Mă uit intenționat la talia lui – se plânge mereu mamei că, indiferent de cât de multe abdomene face, nu mai revine la mărimea 28, așa că știu că e conștient de sine în privința asta.

Ron se îndreaptă de spate și-și sugă burta – e genul ăla de lucru pe care îl fac oamenii când te uiți fix la colăceii lor.

— Când o să am nevoie de sfatul tău, Chloe, o să ți-l cer. Dar să nu fii așa de sigură.

Se întoarce la Ivy.

— Ai putea să fii atât de drăguță, spune el. Adică, ești foarte drăguță. N-ai vrea să strici toată asta cu atât de multă mâncare și să te îngrași, nu-i așa? Nu vrei să ai un prieten într-o zi? Și un soț? Mama mea s-a măritat când era mai tânără decât tine! Nu-i așa că e uimitor?

— Știi, spune Ivy. Avea 19 ani când s-a măritat, iar tatăl tău avea 23. Tu te-ai născut doi ani mai târziu, în 1961. Mama s-a născut în 1972. E cu 11 ani mai tânără decât tine.

Timp de câteva secunde, se uită fix la ea, copleșit de cantitatea mare de informație corectă pe care Ivy i-a livrat-o. Apoi își revine.

— Da, păi... bine. E bine că ai ținut minte. Ce vreau să spun e că ești suficient de mare să te gândești la băieți și să-ți pese cum arăți. Cum face Chloe, spune el arătând cu bărbia spre mine. Ea mereu arată bine. Trebuie să recunosc.

Mă abțin să-i dau o replică sarcastică – nu vreau să mai prelungesc discuția asta.

— Chloe e foarte drăguță, spune Ivy.

— Și tu ești, spune Ron. Dar nu vei mai fi dacă mai mănânci multă mâncare nesănătoasă.

Ivy se gândește la ce-a spus Ron, și în timp ce reflectează, ia prăjitura și mușcă din ea neatentă.

— Nu mai mânca aia! spune el. Nu m-ascuți.

— Ba da!

Ar fi amuzant dacă aș fi crezut că Ivy îl provoacă intenționat. Dar Ivy nu face chestii de-astea. Tot ce vrea este să-și mănânce idioata de Pop-Tart în pace.

— Ce se-ntâmplă aici?

E mama, care vine din spatele lui Ron. Are o coafură elaborată și e machiată – este recepționista lui Ron iar lui îi place ca ea să arate „aranjată“ la birou – dar s-a schimbat când a ajuns acasă, iar tricoul și pantalonii de trening îi fac ochii rimelați și bucele să arate ridicol. Nu-mi place când e atât de machiată – îi intră fardul în toate ridurile și-o face să arate mai bătrână decât este. Nemachiată, este drăguță, cu ochi mari albaștri și melancolici și un nas și-o gură mici. Ea și Ivy seamănă mult.

— Ce trebuie să facă o fată pe-aici ca să primească un pahar de vin? spune ea.

— Veneam, spune Ron ridicând sticla și paharele, dar am început să vorbesc cu fetele.

Mama își trece privirea pe fiecare dintre fețele noastre, măsurând starea noastră de spirit.

Apoi spune, un pic prea bine dispusă:

— Pare că sunt cea mai rea mamă, nu-i așa? „Nu mai vorbi cu copiii mei și adu-mi vinul!“

Râde forțat și apoi se uită rugător la mine. Întorc capul și observ că Ivy a profitat de momentul de confuzie și și-a îndesat în gură ce-a mai rămas din Pop-Tart.

„Așa, Ivy, bravo!“ gândesc eu.

— E în regulă, îi spune Ron mamei. Mi-am epuizat oricum abilitățile părintești pentru seara asta. Fetele astea ale tale...

Lasă propoziția așa și o conduce pe mama înapoi pe hol, unde ea râde din nou tinereste.

Ea nu obișnuia niciodată să râdă așa. Avea un râs profund și rar, care de regulă se termina într-un oftat. Nu era nimic tineresc la el. Dar s-au schimbat multe de când l-a cunoscut pe Ron, și chiar mai multe s-au schimbat din ziua când ne-a zis că se va mărita cu el.

„Voi, fetelor, aveți nevoie de un tată“, ne-a spus.

„Nu avem nevoie“, i-am spus eu. „Și să spui asta este o insultă față de părinții de același sex de peste tot.“

Ceea ce, măcar, a făcut-o să nu mai spună asta, dar n-a împiedicat-o să se mărite cu Ron, un tip pe care l-a cunoscut pe un site de întâlniri și căruia i-a accesat profilul pentru că a) a considerat că arată bine (să zicem)

și b) el a spus că nu are copii și că regretă asta. (Fusese căsătorit și divorțase.)

Mama s-a întors de la prima întâlnire fascinată și fericită. Lucrurile s-au mișcat repede pe urmă. Cred că lui Ron i-a plăcut cât de maleabilă era ea, cât de dispusă era să-l asculte în ceea ce privește mișcarea și dieta – și educația copiilor, chiar dacă el nu avea niciun fel de experiență în ultimul domeniu. Iar mamei cu siguranță îi place să aibă pe cineva s-o conducă. Nu i-a plăcut niciodată să se ocupe singură de lucruri.

Chestia e că mama este tipul ăla de persoană care cere mereu atenție, dar care îi face pe oameni să-i rezolve problemele în locul ei, nu să fugă mâncând pământul. De fapt, Ron e cavalerul ei salvator, care vine să-i pună viața în ordine. Dar mie nu prea-mi place să fiu o parte din viața ei despre care el crede că are nevoie de ajutor. Și îmi place chiar mai puțin să văd cum se ia de Ivy, care nu are nicio urmă de mânie sau de răutate în ea, ceea ce o face vulnerabilă în fața lui.

Sunt sora ei mai mică, dar nu țin minte să fi existat vreun moment în care să nu simt nevoia de a o proteja și de-a avea grijă de ea.